

Arrest

nr. 168 451 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Beersel

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 3 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Beersel van 16 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Beersel van dezelfde datum tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 november 2015 met referentnummer X.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 7 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De burgemeester van de gemeente Beersel neemt op 16 juli 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeksters minderjarig kind. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 1 maart 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekster richt op 9 maart 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoekster bij haar vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 2 mei 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat de termijn van 6 maanden waarvan sprake in het verzoekschrift en de beschikking geldt in alle gevallen – dus niet alleen wanneer de aanvraag door de gemeente wordt overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken – en dit op grond van artikel 10 van “de richtlijn”. Daarnaast stelt zij de afwezigheid van de verwerende partij vast, verwijst zij naar artikel 39/59 van de wet van 15 december 1980 en vraagt zij de Raad haar beroep in te willigen, daar de verwerende partij wordt geacht hiermee in te stemmen.”*

2.5. Wat betreft de afwezigheid van verweerder, merkt de Raad op dat het in artikel 39/59, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziene vermoeden dat verweerder wordt geacht in te stemmen met het beroep, niet tot gevolg heeft dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; 21 oktober 2005, nr. 150.057). De afwezigheid van verweerder verhindert dan ook niet dat de Raad in casu vaststelt dat het in het verzoekschrift aangehaalde middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden.

Verzoekster geeft verder aan dat in de beschikking niet kon worden gesteld dat de beslissingstermijn van zes maanden niet op huidige zaak van toepassing is omdat deze enkel geldt ten aanzien van de staatssecretaris of diens gemachtigde en niet ten aanzien van de burgemeester, zoals in casu. Zij verwijst hierbij naar artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en stelt dat deze bepaling de indiening van een aanvraag viseert zonder de gevallen uit te sluiten waarin naar het oordeel van de gemeente het dossier niet volledig was. Met deze kritiek stelt verzoekster in wezen dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit niet richtlijnconform werden omgezet. Alvorens evenwel dient te worden onderzocht of voormelde richtlijn daadwerkelijk incorrect werd omgezet door de Belgische wetgever, dient vooreerst te worden nagegaan of verzoekster zich in casu kan beroepen op artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG.

De Raad dient in deze op te merken dat noch verzoekster, noch haar minderjarig kind zich in een zodanige situatie bevindt dat artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG op hen van toepassing is. Voor wat

betreft de reden hiertoe dient de Raad een onderscheid te maken tussen enerzijds de beslissing getroffen ten aanzien van verzoekster zelf en anderzijds de beslissing getroffen ten aanzien van haar minderjarig kind. Wat betreft de beslissing in hoofde van het minderjarig kind, wijst de Raad erop dat artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG enkel betrekking heeft op de afgifte van een verblijfskaart ten aanzien van *“familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten”*. Aangezien het minderjarig kind een burger van de Unie is en ook in deze hoedanigheid om een verblijf heeft verzocht, kan verzoekster zich namens het minderjarig kind niet beroepen op de al dan niet correcte omzetting van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG. Deze viseert immers enkel de procedure gezinshereniging met een burger van de Unie, ingesteld door een derdelander. Ook verzoekster kan zich, om een andere reden, niet beroepen op het hierboven vermelde artikel van de richtlijn. Zo wijst de Raad erop dat verzoekster gezinshereniging beoogde in de hoedanigheid van ouder van een minderjarig kind dat te haren laste is. Deze hoedanigheid valt niet onder de term *“familieleden”* zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2) van de richtlijn. Zo stelde het Hof van Justitie in het arrest Chen immers als volgt: *“Artikel 1, lid 2, sub b, van richtlijn 90/364, dat bloedverwanten in opgaande lijn van de houder van het verblijfsrecht die „te zijnen laste” zijn, ongeacht hun nationaliteit het recht verleent zich met die houder te vestigen, kan geen verblijfsrecht verlenen aan de onderdaan van een derde staat die zich in de situatie van Chen bevindt, noch op grond van de emotionele band tussen moeder en kind, noch op grond dat het recht om het Verenigd Koninkrijk binnen te komen en om er te verblijven zou afhangen van het verblijfsrecht van dat kind.”* (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Chen). Zoals reeds gezegd, viseert artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG enkel *“familieleden”* van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bevinden, zodat verzoekster – die niet onder de definitie van familielid in de zin van de richtlijn valt – zich hierop niet kan beroepen. Aldus kunnen noch verzoekster, noch haar minderjarig kind zich rechtstreeks beroepen op artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG, zodat de Raad in casu ook geen toetsing van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit aan de richtlijn kan doorvoeren. Het betoog van verzoekster kan om deze reden dan ook niet worden aangenomen.

2.6. Gelet op bovenstaande brengt verzoekster geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dat wat reeds in de beschikking werd gesteld.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA